

Dr. Győri-Nagy Sándor

MÖF-elnök (moef.hu)
kultúrokológus, nyelvész
ny. tszv. egyetemi docens
+3630/361-6272

A RENDŐRSÉG MINT RENDŐRSÉG

Nézem egyik videót a másik után *Spronz Júlia PATENT-nővezér* igazságügyi ámokfutásáról a japán anya halála kapcsán. Neki – mint az *anarchistáknak* általában –, már semmi se jó, mivel a hatóságok első nekifutásra odaadták neki a kisujjukat. A *törvénytengerben vergődő bíróságokat* is beiskolázná saját, nélkülözhetetlen átképzéseibe, nem is szólva a *rendőrségről*.

Hadd álljak meg itt. Nem *Spronz Juliánál*, mert *erre a jelenségre* még visszatérek. A *rendőrségnél*, amellyel mindőnknek *annyi és annyiféle* élményünk van. Nekem is. Néhányuk a „cucilizmus”-korából való, a „fakabátok” idejéből. Amikor még „*emberi jogokról*” „ők”, hatóságok, s mi, egyetemisták, fiatal értelmiségiek se hallottunk.

Sétálunk jövődő feleségemmel a szegedi Tisza-parton. Két szerelmes: évődve, játszadozva. Az *erőmet* kérdőjelezi meg. Válaszul egy lendülettel a nyakamba kapom. Ott lovagol visongva. Az emberek mosolyognak. Leteszem, csókolódzunk. Ahogy abbahagyjuk, egy rendőrfej tolakszik közénk.

Mintha azt tanulmányozná, szabályosan műveljük-e a férfi és nő közt legtermészetesebb „kapcsolat”-ot. Valamit „szabálytalanul” tehettünk, mert rosszállóan húzódott vissza, és illó távolból rovott meg bennünket: „*Ilyesmit nem csinálunk a nyílt utcán!*” De a szemében értő cinkosság villant. *Spronz Juliától* tudom azóta, hogy csak valami „*patriarchális összejátszás*” lehetett *két rohadt férfi* között!

A másik Gödöllőn esett. *Feleségem friss jogosítvánnyal* vezette autónkat hazafelé. Mögöttünk legkisebb gyermekünk. Én az anyósülésen, a „*vezetni tudó férfi fölháborító fölénytudatával*” vizslatom. Azt nem írom, hogy a „*családját féltő apa*” aggodalmasságával, mert *Spronz Juliát és antipatriarchalista csajhadát* csak hergelném vele. Az úton két rendőr. A fiatalabb leint bennünket.

Feleségem indexszel, sikeresen letér, anélkül, hogy elütné őket. Az öregebb rendőr kissé hátrébb lép, és szigorú arccal kezdi körüljárni a kocsit. A fiatalabb merev vigyázzban őriz bennünket, nehogy kilőjünk, és faképnél hagyjuk őket. Ő még nem tudja, hogy az asszony úgylis lefojtaná az autót.

Az öreg rendőr belenéz a papírokba, majd átnyújtja őket a fiatalnak. Az akkurátusan vizsgálgatja őket, majd visszanyújtja az öregebbnek. Az visszaadja feleségemnek, és egy mozdulattal fölkapcsolja a fényszórót. Int, hogy mehetünk. Feleségem megkönnyebbülten tekerné föl az ablakot, de az öreg rendőr egy pillanatra ráteszi a kezét, és kópé képpel förmed rám: „*Maga meg máskor jobban ügyeljen!*” Ej, micsoda *patriarchális férfiösszejátszás*, ugye, *Spronzék?!* Még mindig Ádámot csesztetik!

Harmadik eset, már Kiskunmajsa. Hosszú időre eltűntek a rendőrök a közutakról. Mind a déli határon „*migráncsozott*”. Mi tagadás, az autósok elkanászodtak. Egyszer csak három rendőr állít meg a város kijáratánál: két férfi meg egy nőrendőr. Röviddel azelőtt fogtak erre is beszivárgókat. Pirosra cserzett arccal, fázva, komoran ellenőriznek. „*De jó magukat errefelé is látni!*” – mondom nekik. Nem szólnak semmit, de látom, fölenged a fagy...

Persze engem is büntettek meg. Az utolsó 50 forintomba került 1971-ben, hogy szülőfalumban biciklin vittem a menyasszonyomat. Afféle kakaskodás is volt ez egy fiatal nő előtt két fiatal férfi, egy egyenruhás meg egy civil között. Ha nem szemtelenkedem vele, beülhettünk volna egy szép estére a helyi bisztróba. Elengedett volna minket, ám így én húztam a rövidebbet. Mehettünk haza.

1986-ban gyorsajtásért büntettek 5000 forintra a tatabányai rendőrök. 95-tel száguldottam a 90-es úton a Trabimmel! Még büszke is voltam rá... „Közgázos” kollégáim sokáig ugrattak is a fürge kocsim miatt. Igaz, akkori egyetemi havifixem 5300 ft volt, azt is sokallták. Volt, mikor igazságtalan büntetést kaptam. Egyszer Gödöllő mellett, amikor feleségem elfeledte betenni a papírjaim közé a befizetett biztosítás igazolását. Nem nézték meg a „rendszer”-ben! Elviseltem az emberség ezen változatát is.

2019-ben egy osztrák cég kamionjától nem kaptam meg az elsőbbséget Majsza főútván, amelyen az 80-nal száguldott keresztül. Máig húzom a következményeit. Az eljáró rendőr elképedve vizsgálta az autóm roncsát, majd azt mondta: „*Magával még akar valamit az Úristen...*”

A kamion egy szintén osztrák biztosítónál volt. A halasi rendőrség és a járásbíróóság elképesztő kollaborációval a nagyobb halat mentette ki. Nem pereskedtem. Kellett volna, Spronzék? Mi változott volna a rendőrség és a bíróság működésében? Nem ugyanannak a kultúrának a képviselői vagyunk? Mi polgárok meg a rendőrségünk, még ha ezt önök nem is értik...

Minálunk minden törvénynek kell *tól-ig*-ja legyen. A „*tűrészhatár*” fogalma még a műszaki ügyekben is létezik. Embertelen azt elvárni, hogy épp az emberi alapkérdésekben hiányozzék a *tűrészhatár*. Ha a *jogi keretek jók*, azokat nem pontosítani kell, hanem *társadalomépítő módon alkalmazni*. Igen, akár *tűrészhatárokkal*. Anélkül rombolni lehet a törvénnyel. Ezért *káros jogi fércmű* a könyve¹, mellyel az ELTE-ÁJK Jogszociológiai Tanszékén a *joghallgatók jogérzékét, kultúráját, a házasságokat* rontja.

Egy másik rendőrpélda. 1956 ötvenedik évfordulóján én is Budapesten voltam. Családtagjaim, értelmiségi barátaim társaságában sodródtunk a hatalmas tömeggel az Alkotmány utca Kossuth téri torkolatában fősorakoztatott, pajzsos rendőrkordon felé. Kisebbik fiam az első sorba furakodott, én igyekeztem a sarkában maradni, és szemmel tartani.

Így közvetlen közelről láttam, ahogy arcba fújták könnygázzal, s el is vesztettem szem elől, mert a 16 éves fiú az első sorral együtt azonnal hátrafutott. Sose felejttem el: szemtől-szembe kerültem egy sisakos, arcvédős, fiatal rendőrrel, aki a pajzsát kissé féloldalt tartva próbált visszanyomni minket a társaival. Mi ketten feszültünk egymásnak, hátulról nyomott a tömeg, gondolom, őt is az övéi.

Forrt bennem a düh a fiam miatt. A kezemben csak egy kisebb méretű nemzetiszínű zászló volt. Kétmarokra kaptam, és a söprűnyélvi rúdját ütésre emeltem. A fiatal rendőr ijedt arca most is előttem van. Mintha nem is tetőtől talpig ütészálló védőszerelésben lenne, kapta maga elé gumibotos karját. Védekezett, ő sem ütött. Bizonytaln valahonnan vidékről, utcai szolgálatból rendelték Pestre. Aztán már nem láttam, mert elsodródtunk egymástól. Én a fiamat kerestem aztán, s később a gumilövedékes sérülteket a mentőkhöz hordva vonultunk vissza.

Sokat gondolok azóta is erre az esetre. Tudom, gyűlölettel kéne gondolnom rá, de nem vagyok képes. Nem tudom gyűlölni azokat sem, akik lőttek. Pedig az aszfaltról elvonszoltak közt olyan fiatalok is

¹ Spronz Júlia et al.: *Párkapcsolati erőszak jogklinika*. Jegyzet egyetemi hallgatók számára. PATENT, Bp., 2015.

voltak, amilyeneket az egyetemen tanítottam. Az egyiknek a vértől még az se látszott az arcán, hogy ép-e mind a két szeme...

Azóta is csak arra tudok gondolni, mint amire a közmagyar ember szokott ilyenkor: hogy *mit tud művelni a szarházi, ha hatalmat kaparint a kezébe!* A legmaradandóbb baj nem is a kilótt szem, bár ezt két megmaradt szemmel könnyű kimondani. Ennél sokkal nagyobb bajnak tartom, hogy a *hatalomhoz jutott szarházi tömegesen tud szarháziává tenni másokat!* Akik eredetileg nem azok!

Kedves Spronz Júlia, a maga férje pszichológus, akinek a honlapján egy rokonszenves jelmondat olvasható: *„A kapcsolat gyógyít”*. És ajánlott olvasmányai közt az a *Viktor E. Frankl* is szerepel, akinek *„Sinnfrage-”*je az én kedvenc olvasmányélményeim közt is ott van. Maga olvasta már? De ha nem is, kérdezze meg a férjét, hogy ugye, tényleg igaz, hogy *a kapcsolat gyógyít*. És ezért mindönk dolga *a társadalmi kapcsolatok gyógyítása*. Nem a rombolásuk lenne a dolgunk...

De ha a férjét nem is kérdezné meg, mert hát miért is tenné: az is *„csak férfi”*, s ősi öröksége a *„beidegzett férfimentális”*. Őt meghallgatni nem kell, s rája hallgatnia se kell, mert maga ezt is *jobban tudja, mint „mindent es”*. Sajnálom magát, mint minden balga nőt, aki önt meghallgatja, s nem a férje, gyermekei kis társadalmában keresi a gyógyulást.

De, és ezt már nem is magának mondom, mert én is férfi vagyok, ezért *„eleve érvénytelen”*, amit tanácsolok. Nem magának tanácsolom, hanem azoknak, akik magával szóba állnak, s azzal a PATENT-tel, amelynek beteg ideológiája azt föltételezi, hogy másnak is beteg eszméi vannak. Maguk egy olyan *„patriarchátust”* elleneznek, ami csak egy hamis fejlődéselméleten alapuló emberiség-történelem *„matriarchátus”* utáni periódusaként elvileg *máig tart*.

Ez a fejlődéselmélet a majomból indul, és föltételezi, hogy mindenki más majom maradt, csak azok nem, akik ezt a tévhitet vallják. Maga érzékelhetően e *felsőbbrendű nősténymajmok* fajtájából maradt meg, aki egy *új matriarchátust* álmodik. Pedig, ha ép érzékszervekkel lenne megáldva (az *elme* és a *lélek* is az, amit a biológiai szaktudomány elfelejt, de Viktor E. Frankl és értő utódai is tudják), akkor értőbben tudna *„harcolni”* az emberi boldogságért (is).

Ám maga láthatólag *csak harcolni* tud. Betegesen. Ezért, ha már *„férfiférjében”* nem is bízok, sürgősen vizsgáltsa meg magát pszichológusokkal. Nőpszichológusok közt is van olyan, aki olvasta Viktor E. Frankl-t, s nemcsak a *távoltartásban* hisz, hanem tudja, hogy *női erőszak* is van a világon. Sőt *női bestialitás* is, sok-sok változatával. Még ha ez jogilag kodifikálatlan is, és mi férfiak eltűnjük. Mert, és most kapaszkodjon meg: *a nő is ember!* Hogy a férfi is, magának már nem is mondom.

Inkább annak a női pszichológusnak, aki majd a pszichológiai vizsgálatát egyszer (remélem, mihamarább) elvégzi. Én most csak pár alapismerést adok a vizsgálatához. Nem férfiként, hanem annak a *nyelvésznek* és *kultúrökológus* tudósembernek a szemszögéből, aki életében Európában sokfelé írt, jelentetett meg tudományos munkákat, tartott előadásokat egyetemeken, nemzetközi konferenciákon, kongresszusokon *nyelvpszichológiai és társadalom-életteni* területeken.

Ilyenként végignézve a magával készült videofelvételes riportokat e szomorú japán-nős kampányuk kapcsán, javaslom a pszichológusnőnek, hogy vizsgálatai során különösen összpontosítson az ön *fogalmazás-módjára, nyelvhasználati sajátosságaira, testtartására, szemmozgásaira és önkéntelen*

testmozdulataira. Ezek nagyon sokat elárulnak az emberről (vagy éppen a könyörtelen, gátlástalan bestiáról), aki magában lakozik.

Előbb a bestiáról. Aki tetteivel, tevékenységével olyan szélsőséges, végső reakciókat képes kiváltani emberekből, mint amilyent az „Apák az igazságért Egyesület” videójában tapasztaltam, az ne akarjon a társadalom mértékadó rétegéhez tartozni. Annak, mint társadalomra veszélyes, beteg embernek örülnie kéne, hogy a társadalom iszaprétegében hely jut neki.

Ön *gyűlöletkeltő, beteg ember.* A pszichopatak egy részének sajátossága szerint szélsőségesen „intelligens”, mert mondandójában rendkívül összefogott és iránytartó. *Monomániás,* aki egyben *gigantomániás* is. Nem sorolok bizonyítékokat megnyilvánulásaiból, de ha pszichológusának netán majd segítségre van szüksége, szívesen állok rendelkezésére a maga vizsgálatában.

Önre *sürgős távoltage* kéne elrendelni mind a *nyilvánosság,* mind a *társadalom egésze,* mind a *családok* és a *beteg nők,* de legfőképpen a *védetlen gyermekek* vonatkozásában. Remélem, ezt a „főljelentésemet” meghallják azok a „szervek” ebben az országban, akik ezt a *távoltage* *gyakorlatban* érvényesíthetik, hisz tudom, hogy jogrendünkben nem csak az ön által igényelt rendelkezések hiányoznak. Sajnos, azok is, amelyekkel *önt Magyarország lelki egészsége érdekében korlátozni* lehetne s kellene.

A *bestia önkéntelen testmozdulatai* közt külön megemlítem annak a „*borzongó gyönyör*”-nek a megnyilvánulásait, melyek azon intejúhelyzetekben voltak megfigyelhetők, amikor „*kinyilatkoztatta*” a médiának, hogy ön mennyire fölötte áll minden „*csirkefogó*” hatalomnak, legyen az *Varga Judit,* volt sziporkázó igazságügyi miniszterünk (pedig nő!), *Gulyás Gergely* (ő, szegény, persze féfi), vagy az „*utolsó kis rendőr*” (önt idézem, bár ilyenből hősi halott emléktábláját is láttam), vagy *bíró.* Ezek nem is emberek, se kutyájuk, se macskájuk, se párjuk, se gyerekeik: nőjogi továbbképző kurzusokra velük!

Utoljára hagyom a szemeit, amelyek, ha *nő lenne a szó legszentebb értelmében,* lehetnének akár gyönyörűek is. De a szem, anyanyelvemből tudom: a lélek tükre. Ebben a szemben azonban minden szépséget elsötétít a lelkében kavargó gyűlölet, amely akkora nagy, és olyan mélységes, hogy *képtelen őket elég tágra* nyitni. Szinte riasztó, mint a kiszámíthatatlan, megfélemlíthetetlen elmebeteg közelsége, akinek a szeme csak *a maga örületét* látja, s ezért nem lát semmit a világból². Nem irigylem majdani vizsgáló pszichológusát.

Önnek *személy szerint nem ajánlok semmit. Ön mindent tud. De hazám felelős kormányzatának igen.* Engem és nagyon sokunkat *mélységesen sért* állampolgár mivoltunkban, hogy a szavazatainkkal többségileg elfogadott állam hatóságait *akár titokban, ahogy eddig tették*³, vagy „*megegyezéssel*”, *ahogy most próbálják,* megközelíthessék és befolyásolhassák. A felülvizsgálatokat az igazságosabb, szakszerűbb működés érdekében szükségesnek tartjuk, de az ellen *a végsőig tiltakozunk,* hogy ezeket *beteg ideológiákat valló, lelki beteg egyénekből összeverődött szervezetek „ellenőrizhessék”!*

² Viktor E. Frankl után szabadon: *Die Sinnfrage in der Psychotherapie.* R. Piper&Co. Verlag, München, 1981:38.o.

³ <https://moef.hu/mof-eki/tarsadalmi-fenntarthatosag/a-hazassag-hete-meg-a-kapcsolati-eroszak/index.html>